

Debattekultur i Tidsskriftet

Det er alvorlig at redaktøren av Tidsskrift for Norsk Psykologforening tror at synspunktene mine forsøker å stoppe en fri meningsutveksling.

TEKST

Peter Arnesen

PUBLISERT 5. mars 2013

BEKLAGELIG: Nå ser det ut til å kun være enkelte aviser som fremdeles åpner spaltene for de smale perspektivene, og det er synd dersom

Psykologtidsskriftet utilsiktet gir støtte til disse gruppene, skriver Arnesen.

DEBATT: TIDSSKRIFTETS DEBATT KULTUR

I forlengelsen av en faglig debatt om ADHD stilte Peter Arnesen seg i januarutgaven kritisk til Tidsskriftets redaksjonelle valg. «Psykologforeningens fagtidsskrift bør fremme debatt og faglig utvikling på en måte som gjenspeiler offisiell helsepolitikk,» skrev han. I februar svarte sjefredaktør Bjørnar Olsen blant annet med å vise til redaktørplakatens krav om fri informasjons- og opinionsformidling.

Tidsskrift for Norsk Psykologforening tilhører det offentlige rom. Derfor er det ikke likegyldig hva som presenteres og hvilken form det gis. Det er underlig å lese at sjefredaktøren har den oppfatning at smale, selekterte faglige miljøer har krav på spalteplass i Psykologtidsskriftet fordi dette bidrar til å gjøre offisiell helsepolitikk bedre. I sin ytterste konsekvens kan det være dette han sier. Jeg tok opp denne debatten fordi det er disse yttergrensene for Tidsskriftet jeg er interessert i. Hvor befinner de seg? Jeg har tro på at norsk offisiell helsepolitikk er i kontinuerlig og sunn utvikling, uavhengig av hva utgrupper måtte mene, og jeg skulle helst ønsket at dette var Tidsskriftets oppfatning også.

Hvor går grensen?

Jeg finner det også bekymringsfullt at sjefredaktør Bjørnar Olsen ikke er mer åpen for kritikk av dem som kritiserer. Etter min erfaring og oppfatning har ulike norske faglige myndigheter stor takhøyde og høyt profesjonelt nivå. Forskningsmiljøer har det samme. Hvor går da grensene for Psykologtidsskriftets mandat til å bringe fram faglige minoritetssyn? Dette er en diskusjon som krever mye mer enn det å vise til en redaktørplakat.

I moderne forskning er det en utfordring at forskningsfeltene blir stadig spissere og smalere – samtidig som de blir flere. Det er en utfordring for oss som fagpersoner, og ikke minst når vi skal formidle faget til brukerne av våre tjenester.

I den medieverden som finnes i dag er det ikke problem å finne opplysninger eller data. Problemet er å finne de riktige opplysningene eller de best dokumenterte dataene. Vitenskapsteoretikeren Gregory Bateson minner oss om hva som kan skje hvis en blir for ensidig i sitt ståsted, og Karl Popper minner oss om at det er et skille mellom vitenskap og pseudovitenskap. Sunn vitenskap, skriver Popper, er karakterisert av et kontinuerlig samvirke mellom teorier og kritikk.

Trenger vi ytterpunktene?

I debatten jeg var involvert i her i Tidsskriftet, var det fagområdet AD/HD som stod i fokus. Her har det vært stort engasjement og faglig utvikling i mange år, men også et stort press fra grupperinger med mange ulike motiver. Da Russell Barkley et al. kom med konsensususerklæringen i 2001, varte det derfor ikke lenge før det kom en stor motmelding. Denne ble grundig gjennomgått av det samme forskernettverket, og konklusjonen var at dette var propaganda – ikke vitenskap. For menigmann blir det antakelig et paradoks at det stod fagpersoner bak motmeldingen også. Når vi som fagpersoner kan ha så kontrære synspunkter og grunnoppfatninger, hva skal da brukerne støtte seg til? Hva er mainstream og hva er offpiste?

Nei, sjefredaktør Olsen, jeg tror du trygt kan la offisiell norsk helsepolitikk få lov å få tilgang til spaltene dine. Den er der allerede, men trenger vi ytterpunktene? Bidrar de? Den veilederen om AD/ HD som Sosial- og helsedirektoratet har laget, har allerede vært gjenstand for en revisjon siden 2007, og det vil komme flere – uavhengig av hva små grupperinger av særinteresser måtte mene.

Tilgang til media

Når en har fulgt debatten om AD/HD i en årrekke, er det interessant å legge merke til at det ikke lenger er så lett for dem med svært annerledes synspunkt å slippe til i ulike media. Aviser f.eks har blitt mer kritiske og seriøse, og andre media tilsvarende. Nå ser det ut til å kun være enkelte aviser som fremdeles åpner spaltene for de smale perspektivene, og det er synd dersom Psykologtidsskriftet utilsiktet gir støtte til disse gruppene. Jeg er av og til flau over hva enkelte kolleger kan få seg til å skrive, tilsynelatende med liten forståelse for hva pasientene/brukerne måtte reagere på. Det er derfor godt å legge merke til at mange andre psykologer har reagert på samme måte som meg, og ønsker denne type debatt bort fra Psykologtidsskriftet.

peter.arnesen@statped.no

Teksten sto på trykk første gang i Tidsskrift for Norsk psykologforening, Vol 50, nummer 3, 2013, side

TEKST

Peter Arnesen, Sjeftpsykolog, Statped sørøst